

Jaslice.

(Spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.)

Dribližal se je vsem otrokom priljubljeni bo-
žični čas in pravi pravcati otroški praznik.

Pri meščanu Konradu so dobili otroci
le mleka in malo kruha.

„Danes je pred svetim dnem in post“,
je rekla mati, „zato nimate kave.“

Otroci so molčali, bili so vajeni ubogati.

Po jedi je prosil starejši deček, enajst-
letni Karol: „Mama, ali smemo iti gledat v
cerkev jaslice?“

Če se bodete postili do večera — smete.

Karol in mlajši bratec Edvard sta poskočila, po-
ljubila materi roko za mleko ter se jela oblačiti.

Ančka, najstarejši otrok, se je pritislila k materi
ter zašepetala: „Mama, ali smem iti tudi jaz?“

„Menda vendar ne boš tekala z dečkoma? Tako
velika! Pojdem jutri sama s teboj. Danes mi moraš
vendar pomagati pri peki — in ribo bomo kuhali.

Ančka je zardela, ker je pozabila na tako važno
reč, ter je hitela iz stanice gledat ribo, kako se je pre-
metavala v vodi.

Mati je medtem opravila dečka, ter ju opomnila:
„Pa lepo se mi vedita v cerkvi! Da ne bom slišala
pritožb! Pojdita dol k očetu — (bil je rokavičar) —
pa mu povejta, kam gresta.“

Dečka sta odšla v največjem veselju, da so bob-
nele stopnice pod njima, naznanila v prodajalni očetu,
kam gresta, ter obšla potem vse cerkve, kjer so bile
postavljene jaslice. Pri vsakih sta bila dolgo, k neka-
terim se še nista mogla do dobrega pririniti — toliko
je že bilo tam drugih otrok. A vsi so motrili z žare-
čimi, blaženimi očmi vse te čudeže in krasote: Jezuščka
v jaslicah, Marijo devico s svetim Jožefom, pastirje ter
bele ovčice, angela z mavrico v roki, dvigajočega se
v zraku; krasno mesto Betlehem na hribčku z mno-
gimi cerkvami in vrati; mlin, pri katerem se je vrtelo

kolo, in kjer se je zdajpazdaj prikazal mlinar z vrečo na rami, ter stopil v mlin; dimnikarja, ki je vedno pokukaval iz dimnika, zajce, srne, lovce in druge čudežne reči. Najbolj všeč pa je bil otrokom puščavnik, popolnoma zadaj v kotu. Klečal je pred lesenim križem, držal v roki vrstico pri zvončku nad svojo kočo ter pozvanjal vsake četrte ure.

Naenkrat je nekaj zaropotalo za jasljami in štirje pastirci, ki so stali čisto gori na loki ob Betlehemu, so jeli igrati na piščali s tako sladkimi in prijetnimi zvoki, kakor bi zveneli iz daljne daljave — in eden izmed njih je dajal takt z nogo.

„Jej!“ so začudeno klicali otroci, in obrazi vseh so bili politi kakor s solncem večne blaženosti.

In v vsaki cerkvi sta videla pri jasljach nekaj novega, krasnega, kar pri drugih ni bilo.

Tako sta hodila po cerkvah do poldne.

Ko sta se vračala domov, je rekel Edvard: „Karol, ko bi mi imeli take jaslice doma!“

„Jojmene, to bi bilo prijetno! Ali te bi še ne šle v našo sobo. — Veš kaj, pojdiva nekoliko na trg, tam bova videla še dosti takih lepih reči.“

Šla sta torej na trg, kjer je bilo videti v lesenih lopah različnih darov in mičnosti za majhne in velike otroke, in — kar je poglobitna stvar, vse naprodaj.

Dečka sta hodila od prodajalca do prodajalca, od lope do lope ter sta domalega vse občudovala. Mlade oči še niso videle mnogo in zato se jim je zdelo vse tako krasno.

„Edvard, poglej, tukaj so tudi jaslice!“ je zaklical Karol, kazaje na neko lopo.

Tam je bilo nekaj jaslji — a čisto majhnih, pastirci so bili le naslikani na papir in prilepljeni na lepenko, na drugih pa so bile ovčice iz ila ali testa, pa pobarvane.

„Take bi pa lahko postavili doma“, je rekel Karol ter poželjivo gledal na jaslice.

„Pojdiva prosit očeta, da jih nama kupi“, je svetoval Edvard. „Pojdiva!“ In stekla sta.

Na ulicah je bilo polno snega. Ko ju je videl deček, bežeča preko ceste, je vrgel za njima kepo.

Edvard se je ozrl in jezno zaklical: „Ne boš mi-
roval? Počaki, ti že pokažem!“ In že je segel v sneg.

„Ne, Edvard, ne lučaj, da ne ubiješ kakšnega
okna!“ ga je posvaril razumnejši Karol.

Edvard je zalučil kepo v stran, pa zapretil dečku:
„Ko bi bili na ledini, bi jo že steknil.“

„Tam bi mu sam pokazal“, je pritegnil Karol.
„Idi, pustiva nagajivca.“ —

„No, ali sta že doma?“ ju je pozdravil oče, ko
sta stopila v prodajalno. „Ali sta bila ves čas v cerkvi?“

„Ne, ampak tudi na trgu sva bila“, je odgovoril
Karol. „Oče, tam so lepe jaslice!“ je jel prositi Edvard.

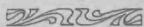
„Tako majhne in samo iz papirja. Prosim vas, kupite
nama jih!“ Oče se je zasmel. „Jaslice hočeta? Nare-
dita si jih; narejenih vama ne kupim, lenuha.“

„Saj bi jih naredila sama, pa nimava podobic.“

„Za te vama že dam, ako se bosta pridno učila
celo leto! Tukaj imata dvajset krajcarjev, kupita po-
dobic in lepenke in do večera bodo lahko narejene
jaslice.“

Dečka sta bila v nebesih. Cel popoldan sta strigla,
lepila in postavljala, a ko sta bila zvečer vse dovršila,
sta imela veselja za tisoč goldinarjev. Pa starši tudi.

Slavili so vsi srečni sveti večer.

Zimski dan.

Oj, kako si vendar
Krasen, zimski dan,
Kadar solnce sije
Na sneženo plan!

Polje, travnik, gora
Zimsko spanje spi,
A odeja bela
Kot kristal žari.

Solnček že izgubil
Je pekočo moč,
Snežec nam pa siplje
Rádost okrog koč.

Deček vozi sanke
Gorindol čez breg,
Drsa se in poje,
V kepe stiska sneg.

Ej, kaj malo njega
Srež in led skrbí,
Saj po žilah gorka
Se pretaka kri — —

Saturnin.

